

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 162-163 1-16 Αὐγούστου 2005

Κραυγαλέα ἀντίφαση

Ἰ σημερινοί στοχαστές, φιλόσοφοι, ἀνθρωπολόγοι, κοινωνιολόγοι καί πολιτικοί ἀναλυτές, βολοδέρνουν στό θολό κλίμα τῆς ἀντίφασης. Ἀπό τό ἕνα μέρος ἀγωνίζονται νά ἀνυψώσουν τόν ἄνθρωπο σέ περιωπή ὑπέρτατης ἀξίας καί νά κατακυρώσουν τίς προνομίες του καί τά δικαιώματά του. Καί ἀπό τό ἄλλο, ἐπιμένουν νά τόν γενεολογοῦν ὥς γόνο τῆς ἄλογης ζωϊκῆς οἰκογένειας. Ἰσχυρίζονται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ «κατιών» συγγενής τοῦ πιθήκου. Πού, σέ κάποια στιγμή καί μέσα στήν τυφλή κίνηση τῆς ἐξέλιξης, ἀπόκτησε τήν ἱκανότητα τῆς λογικῆς ἐπεξεργασίας τῶν ὀπτικῶν ἐντυπώσεων του καί τήν εὐχέρεια τῆς ἑναρθρῆς ἔκφρασης τῶν βιωμάτων του. Μέ μόνη τήν ἐξεδικτική ὁρμή καί μέ τή διαδικασία τῆς ἐπιλογῆς καί τῆς ἐπικράτησης τοῦ τελειότερου καί ἰσχυρότερου κρίκου τῆς προοδευτικῆς ἀλυσίδας, ἔφτασε στό βαθμό τῆς ἀνάπτυξης, πού χαρακτηρίζει τίς ἀναπτυγμένες κοινωνίες μας.

Ομολογῶ, ὅτι μέ σοκάρει καί μέ ἀναστατώνει αὐτή ἡ κακομεταχείριση τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης. Τά στοιχεῖα, πού ἐπιστρατεύονται, γιά νά θεμελιώσουν καί νά ἀποδείξουν ἔγκυρη τή θεωρία τῆς ἐξέλιξης καί τῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους ἀπό τόν πίθηκο, εἶναι τόσο λίγα καί τόσο ἰσχνά, πού δέν ἀντέχουν στόν ἐπιστημονικό ἔλεγχο καί δέ διαθέτουν διαβατήριο γιά ὀριστική εἰσδοχή στό δημόσιο βίο. Ἡ Δαρβίνεια θεωρία θά παραμείνει, γιά πάντα, ὑποθετική διαπλοκή ἀπόψεων, δίχως τήν ἐλπίδα τῆς ἐπαλήθευσης.

Μέ δεδομένη τήν ἀσάφεια καί μέ ὁμολογημένο τό ἀναπόδεικτο τῆς ἐξελικτικῆς κλίμακας, ἡ ἐπίμονη προπαγάνδα τῆς Δαρβίνειας θεωρίας καί ἡ παράλληλη ἀναγνώριση τῆς ὑπέρτατης ἀξίας τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης, ἡ ἐξαγγελία σεβασμοῦ τῶν προσωπικῶν δεδομένων καί τῶν προσωπικῶν δικαιωμάτων καί ἡ ἀναγνώριση τῆς ἀνεκτίμητης, πολιτιστικῆς εἰσφορᾶς τῆς κάθε γενιᾶς, μοιάζει μέ εἰρωνική διακωμώδηση τοῦ πλάσματος «ἄνθρωπος». Ἀπό τό ἕνα μέρος τόν ὑποβαθμίζουμε, τόν ἰσοπεδώνουμε καί τόν ἐντάσσουμε στήν κλίμακα τῶν ζώων. Καί ἀπό τό ἄλλο ἰσχυριζόμαστε, ὅτι τοῦ ἀναγνωρίζουμε τήν ὑπεροχή καί ὅτι τοῦ κατοχυρώνουμε τήν προνομιακή θέση στό ἀνάκτορο τῆς Δημιουργίας.

Τά οὐμανιστικά κινήματα τῶν τελευταίων αἰώνων πάσχουν, ὅλα, ἀπό κακή θεμελίωση. Μέ βίαιη κίνηση, πού, αὐθαίρετα, τήν ὀνόμασαν προοδευτική καί ἀναγεννητική, ἐξόρισαν ἀπό τή σκέψη καί ἀπό τήν καρδιά τή Βιβλική καί τήν Πατερική ἀνθρωπολογία. Καί ἔμπασαν στήν ἐπικαιρότητα τά ἀναπόδεικτα ἀξιώματα τῆς ἀθεΐας. Ὅλο αὐτό τό ἀθεϊστικό σχῆμα, ἀντί νά τιμῇ καί νά ἀνυψώσῃ τόν ἄνθρωπο, τόν βαράθρωσε. Τοῦ ἀφαίρεσε τήν ὁμορφιά τῆς θείας εἰκόνας. Τήν ἀναφαίρειν ἀξία του καί τήν ὑπεροχική ἀποστολή του. Καί τόν ἄφησε, ἀνυπεράσπιστο, στή δίνη τῆς ἱστορίας. Ἑρμαιο τῶν μηχανισμῶν τῆς ἐκμετάλλευσης. Ἀπρόσωπο καί ἀνώνυμο πόνι στούς σχεδιασμούς τῶν πολιτικῶν καί τῶν οἰκονομικῶν κολοσσῶν.

Ἐξόφληση ἐπιταγῶν

Μητροπολίτης Κύριλλος Χριστάκης προσήλθε στό ταμεῖο τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαπλοκῆς, στίς 27 Ἰουνίου τοῦ 2005 καί εἰσέπραξε τίς ἐπιταγές του. Τίς ἀμοιβές, πού τοῦ χρωστοῦσε ὁ Χριστόδουλος, γιά τή μακροχρόνια σιωπή του καί γιά τήν ἀποταμίευση τῆς ψήφου του στήν ἀρχιεπισκοπική κάλπη. Ἐπτά ὁλόκληρα χρόνια, μέ σκυμμένο τό κεφάλι καί βουλωμένο τό στόμο ὁ Κύριλλος ὑπηρέτησε, δουλικά, τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Στούς πῖο τρελούς καί ἀπαράδεκτα ἐκθεμελιωτικούς σχεδιασμούς του. Στήν ἀλαζονική αὐτοπροβολή του. Στόν ἄκριτο ἀγῶνα του νά καθυποτάξει τούς συνιερουργούς του καί νά τούς καταστήσει ταπεινά φερέφωνα τῶν ἐπιλογῶν του. Στήν προτίμησή του νά προωθεῖ στούς ἀρχιερατικούς θῶκους ἄτομα μέ ἰδιαιτερότητες. Στήν ἀπαίτησή του νά καλύπτονται οἱ πασίγνωστοι καί κραγμένοι σκανδαλοποιοί καί νά καταχωινιάζονται, μέ ποικίλα τεχνάσματα, οἱ δικαστικοί φάκελλοι στό βαθύ πυθμένα τοῦ Συνοδικοῦ ἀρχείου.

Ὁ Μητροπολίτης Κύριλλος, κατά τά ἐπτά χρόνια τῆς ἀρχιερατείας του λειτούργησε ὡς ἕνας κομπάρσος του πρωταγωνιστή τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνωμαλιῶν Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου. Μήτε ἄχνα ἔβγαλε ἀπό τό στό-

μα του, μήτε ἐπέτρεψε στό χέρι του νά ρίξει στή Συνοδική ψηφοδόχο ψῆφο δι-αμαρτυρίας. Καί, σύμφωνα μέ τήν καθιερωμένη ἀρχιεπισκοπική διαλεκτική, τοῦ ἔπρεπε ἡ ἀνταμοιβή. Ἡ προαγωγή του σέ μεγαλύτερη Μητρόπολη. Ἔστω καί ἂν αὐτή ἡ προαγωγή ἀποτελεῖ, στήν πραγματικότητα, ποδοπάτηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί ἐξευτελισμό τῆς ἀρχιερατικῆς ἀξιοπρέπειας.

Ὁ Μητροπολίτης Κύριλλος Χριστάκης χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Κυθήρων στίς 18-10-1998. Οἱ προδιαγραφές του δέν ἔπειθαν, πῶς θά μπορέσει νά ἀφομοιώσει τήν ἐκκλησιαστική προβληματική τῆς ταραγμένης ἐποχῆς μας καί νά προσφέρει καθαρή καί δυναμική ἄποψη στήν τράπεζα τῶν Συνοδικῶν Συνδιασκέψεων. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἥρεμος, μέ πενιχρή θεολογική παιδεία καί μέ ὀλοφάνερη τήν ἀτολμία ἀντιπαράθεσης μέ τή θρασύτητα ἢ μέ τή δολοπλοκία. Ὡστόσο, στή μικρή καί κατασκανδαλισμένη, ἀπό τήν προηγούμενη ἐκκλησιαστική διοίκηση, κοινωνία τῶν Κυθήρων κατάφερε νά κινηθεῖ μέ ἀπλότητα καί μέ διακριτική εὐγένεια. Καί κέρδισε τό μικρό ποίμνιο. Τόν ἀποδέχτηκαν ὡς πατέρα καί τόν ἀγάπησαν ὡς ἀδελφό.

Ἡ μεγάλη, ἡ κραυγαλέα ἀνικανό-

τητά του νά ασκήσει υπεύθυνο έπισκοπικό έργο έντοπίστηκε κατά τίς ήφαιστειακές έκκρηξεις του έκκλησιαστικού χώρου, πού, δυστυχώς, συνέβηκαν, ή μιά πάνω στην άλλη, στην περίοδο της άρχιεπισκοπικής υπευθυνότητας του Χριστόδουλου.

Σ' όλες τίς φάσεις της πολυεπίπεδης άνωμαλίας, όταν ή ειρήνη της Έκκλησίας υποσκαπτόταν έξ αίτίας της άρχομανίας και της άσυδοσίας του Έπισκόπου των Άθηνών, όταν οι Έργοί Κανόνες λυντσάρονταν κάτω άπό τή μπότα της άρχομανίας, όταν τά δελτία των τηλεοπτικών είδήσεων καταντούσαν άναμόχλευση του έπισκοπικού βόθρου, ό Μητροπολίτης Χριστάκης έστεκε άπραγος, μουμιοποιημένη φιγούρα της έκκλησιαστικής Ψυττάλειας. Είχε καθηλωμένα τά μάτια του και τά αύτιά του στον άφέντη Χριστόδουλο και περίμενε πρόσταγμα.

Ρωτάτε, γιατί αύτή ή προσκόλληση; Γιατί αύτή ή παραίτηση άπό τήν υπευθυνότητα του άξιώματός του και ή έκχώρηση, όχι των δικαιωμάτων του, αλλά των υποχρεώσεων του στο δύναστη του Συνοδικού Σώματος;

Ή πρώτη άπάντηση είναι, πώς ό Μητροπολίτης Κύριλλος ένιωθε χρεώστης για τήν προαγωγή του σε Μητροπολίτη. Έγινε, όχι γιατί τόν έξελεξε, έλεύθερα και «έν προσευχή» ή Έερά Σύνοδος της Έιερarchίας, αλλά γιατί τόν προτίμησε ό Χριστόδουλος, ως χρήσιμο κομπάρσο και χειροκροτητή στά επί της σκηνής της δημοσιότητας ήγεμονικά τσιτάτα του.

Και ή δεύτερη άπάντηση, πού τήν προσυπογράφουν, όλοι όσοι άναστράφηκαν μαζί του, είναι ότι ένιωθε άδικημένος, ως ποιμένας μικρής

ποίμνης και ήθελε, μέ κάθε τρόπο, νά μετακινηθεί σε μεγαλύτερη Μητρόπολη. Αύτή ή γάγγραινα, αύτή ή κατάρρα του μεταθετού δούλευε μέσα του και μπλόκαρε τήν έπισκοπική παρρησία. Σπασμένη λατέρνα του παλιού καιρού, δέν έβγαζε ήχο. Άσήμαντο έξάρτημα του άρχιεπισκοπικού τηλεβόα, δέν μπορούσε νά δώσει δικό του, προσωπικό μήνυμα.

Έρευνήστε τίς στήλες των πολιτικών και έκκλησιαστικών έφημερίδων της τελευταίας έπταετίας. Έπαναφέρετε στη μνήμη σας και τά ρεπορτάζ των τηλεοράσεων. Δέ θά βρήτε, πουθενά, μά πουθενά, ένα σχόλιο ή ένα σπότ, πού νά έμφανίζει άπόψεις του Μητροπολίτη Κύριλλου πάνω στά καυτά προβλήματα της Έκκλησίας μας και της κοινωνίας μας. Δέ θά τόν δείτε, ούτε μιά φορά, νά έκφέρει τή γνώμη του για τά τρανταχτά σκάνδαλα των άρχιερέων ή νά δημοσιοποιεί τίς άπόψεις του για τήν κρίση των σχέσεων Άθηνών-Φαναρίου ή Άρχιεπισκόπου και Θεολογικών Σχολών ή, άκόμα, για τή σχέση Γιοσάκη-Χριστόδουλου (πού γνωρίζει πάρα πολλά) ή Χριστόδουλου-Βαβύλη. Όλα τά θέματα, καυτά ή όρμητικά, τρέχουν πλάι του και αύτός μένει άνυποψίαστος. Μπόγος λησμονημένος, στην άκρη του ρέματος.

Και νά ήταν μόνο ή μακρά σιωπή του, πού τόν άκυρώνει ως Μητροπολίτη! Δυστυχώς και κάποιος περιστασιακός λόγος του, δειλός, άτονος και άναποτελεσματικός, δέ βελτίωσε τό προφίλ του. Ή μιά και μοναδική, στιγμιαία έξοδος του άπό τό καβούκι της σιωπής του, όταν ως συνοδικός

Σύνεδρος υποχρεώθηκε νά διαχειριστεί σοβαρές υποθέσεις, ήταν σκόνταμα καί όλισθημα.

Ἀναφέρω δυό συγκεκριμένα παραδείγματα.

1) Κατά τή Συνοδική περίοδο 2003-2004, πού ὁ Μητροπολίτης Κύριλλος ἦταν Συνοδικός, ὁ πρόεδρος τοῦ Σώματος Χριστόδουλος κινήθηκε δυναμικά, γιά νά προωθήσει τό διαβόητο Γιοσάκη στή θέση τοῦ γραμματέα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Κανονικῶν Θεμάτων. Καί ζήτησε ἀπό τά μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου νά υἱοθετήσουν τήν προτασί του καί νά δώσουν τήν ψήφο τους στό Γιοσάκη. Τότε ὁ Κυθήρων Κύριλλος, ἀρχιεπισκοπικός ἐνός βαρύτερου δικαστικοῦ φακέλλου τοῦ Γιοσάκη, πρόβαλε ἐπιφυλάξεις. Μίλησε στό Χριστόδουλο γιά τό παρελθόν τοῦ ἐκλεκτοῦ του, γιά τόν ξεσηκωμό τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος τῶν Κυθήρων καί γιά τά περιστατικά, πού ἀνάγκασαν καί τό Γιοσάκη, ἀλλά καί τόν τότε Μητροπολίτη Κυθήρων νά φύγουν ἀπό τό νησί. Καί παρακάλεσε νά μὴν ἐπιμένει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος σ' αὐτή του τήν ἐπιλογή.

Τό βέβαιο εἶναι-ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τή μεταγενέστερη, βίαιη ἐπίθεση τοῦ Καλαβρύτων Ἀμβροσίου ἐναντίον τοῦ Χριστόδουλου-ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέν πείσθηκε ἀπό τήν εἰσήγηση τοῦ Κυρίλλου καί συνέχισε τίς διαβουλεύσεις του, μέ στόχο νά κερδίσει τίς ψήφους τῶν περισσότερων μελῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καί νά ἐγκαταστήσει τό Γιοσάκη σέ περίοπτη θέση τῆς κεντρικῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης. Ἀλλά, οἱ ἔξωθεν ἀντιδράσεις τόν ἀνάγκασαν νά ἀνακρούσει πρῶννα.

Ἀργότερα, ὅταν τά ἐκκλησιαστικά σκάνδαλα κύλησαν στούς δρόμους καί τό ὄνομα τοῦ Γιοσάκη προβλήθηκε στίς τηλεοράσεις ὡς τό σύμβολο τῆς ἀπάτης καί τῆς ἀδίστακτης διαπλοκῆς, ὁ Χριστόδουλος ἄλλαξε ρότα. Βγήκε στά παράθυρα καί ἰσχυρίστηκε, πῶς τό Γιοσάκη οὔτε κἂν τόν γνώριζε. Καί, ὅταν οἱ ἐπικριτές του ἐπέμειναν, πῶς ὄχι μόνο τόν γνώριζε, ἀλλά καί τόν προόριζε γιά γραμματέα Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, τόλμησε νά καταφύγει στό καμουφλάζ τοῦ ψεύδους. Εἶπε, πῶς ἄλλοι ἐκκλησιαστικοί παράγοντες εἰσηγήθηκαν τό διορισμό τοῦ Γιοσάκη, ἀλλά, αὐτός ἀρνήθηκε νά υἱοθετήσει τίς εἰσηγήσεις τους καί νά ἐγκρίνει τό διορισμό.

Ὁ Κυθήρων Κύριλλος γνώριζε πολύ καλά, ποιὰ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Γνώριζε, ἀπό πρῶτο χέρι, ποιές ἦταν οἱ πιέσεις τοῦ Χριστόδουλου γιά τήν προαγωγή τοῦ Γιοσάκη. Καί γνώριζε ποιές ἦταν οἱ διαπλοκές Χριστόδουλου-Γιοσάκη-ἐπίορκων δικαστικῶν λειτουργῶν. Καί γιά ὅλα αὐτά δέν ἔβγαλε ἄχνα. Τό ψέμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅτι δέ γνώριζε τό Γιοσάκη, μεταδιδόταν καί ἀναμεταδιδόταν σέ ὅλους τοὺς τόνους καί μέ ὅλα τά εἰδησεογραφικά ὀχήματα. Καί ὁ Μητροπολίτης Κύριλλος, δέν αἰσθάνθηκε ὑποχρεωμένος νά ὑπηρετήσει τήν ἀλήθεια. Ὁ ὑποκάρδιος πόθος του ἦταν ἡ ἐπιτυχία τῆς μετάθεσης ἀπό τή μικρὴ ἐπαρχία τῶν Κυθήρων σέ μεγαλύτερη καί πλουσιότερη. Καί προκειμένου νά πετύχει αὐτό τό στόχο, ἔπνιξε τό χρέος τῆς ἀλήθειας.

2) Κατά τήν ἴδια χρονικὴ περίοδο, τῆς θητείας τοῦ Κυρίλλου στή Διαρκή Ἱερά Σύνοδο, ἦρθε καί ὁ δεύτερος πειρασμός, πού ἐρέθισε τήν ἐπισκοπικὴ

του συνείδηση καί απέδειξε τήν ἔλλειψη ἄντοχών.

Στό Πρωτοβάθμιο γιά τούς Ἀρχιερεῖς Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο κατατέθηκε ὁ βαρύτατος καί καταβρωμισμένος φάκελλος τοῦ Μητροπολίτη Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Οἱ ἀνακρίσεις μαῖμου, πού εἶχε κάνει ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας Γερμανός. Καί, προσθετικά, κατατέθηκε καί τό πιεστικό αἷτημα τοῦ Χριστόδουλου, νά βγεῖ βούλευμα ἀπαλλακτικό γιά τόν Μπεζενίτη καί νά βαραθρωθεῖ ὁ φάκελλος τῶν ἀνακρίσεων στά ἔγκατα τοῦ Συνοδικοῦ ἀρχείου.

Μέλος τοῦ δικαστηρίου, πού ἔκρινε τίς «πομπές» Μπεζενίτη, ἦταν καί ὁ Μητροπολίτης Κύριλλος.

Διαβάζουμε στήν ἀπόφαση:

«Τό Πρωτοβάθμιον δι' Ἀρχιερεῖς Συνοδικόν Δικαστήριον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 147^{ης} Συνοδικῆς Περιόδου, τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Νόμου 5383/1932 "Περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό Αὐτῶν διαδικασίας",... συγκείμενον ἐκ τοῦ Προέδρου Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Διδυμοτείχου καί Ὁρεστιάδος κ. Νικηφόρου καί ἐκ τῶν τακτικῶν Μελῶν Αὐτοῦ... η) Κυθήρων κ. Κυρίλλου,... Συνελθόν εἰς Συνεδρίαν τῇ 12^ῃ Νοεμβρίου 2003, ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος Τετάρτη καί ὥρα 12η μεσημβρινῇ...

Γ' Κηρύσσει ὁμοφώνως τās διεξαχθείσας ὑπό τοῦ ὀρισθέντος Ἐκκλησιαστικοῦ Ἀνακριτοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Γερμανοῦ τακτικές ἐνόρκους ἀνακρίσεις κατὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος (Μπεζενίτη) ὡς περατωθείσας καί μή χρηζούσας συμπληρώσεως τινος, τήν δέ δικογραφίαν

τῆς ὑπό κρίσιν ὑποθέσεως ὡς κατὰ νόμον ἐσχηματισμένην.

2^{ον} Ἀποφαίνεται κατὰ πλειοψηφίαν ὅτι δέν ὑφίσταται ἀφορμή πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος (Μπεζενίτη), διά τό προσαφθέν αὐτῷ κατηγορητήριον δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμ. 4091/2173/5-12-2002 κανονικῆς Διώξεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐνός ἐκ τῶν Μελῶν Αὐτοῦ (ὄχι βέβαια του Κυθήρων) μειοψηφοῦντος καί κρίνοντος ὅτι ὑφίσταται ἀφορμή πρὸς κατηγορίαν καί δέον ὅπως διαταχθῇ ἡ κλήτευσις τοῦ κατηγορουμένου Μητροπολίτου καί ἡ ἐνώπιον Αὐτοῦ ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεώς του.

3^{ον} Ἀναστέλλει κατὰ πλειοψηφίαν πᾶσαν περαιτέρω καταδίωξιν κατὰ τοῦ διωχθέντος καί κανονικῶς κατηγορηθέντος Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος (Μπεζενίτη) καί θέτει τήν ὑπό κρίσιν δικογραφίαν ἐν τῷ Δικαστικῷ Ἀρχεῖῳ».

Κάτω ἀπό τήν ἐπαίσχυνη αὐτή ἀπόφαση, οἱ δώδεκα ὑπογραφές τῶν μελῶν τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου. Καί, ἀνάμεσα σ' αὐτές καί ἡ ὑπογραφή τοῦ Κυθήρων Κυρίλλου.

Μέ τίς δυό αὐτές, τρανταχτές, ἐκδουλεύσεις πρὸς τό Χριστόδουλο καί, ἐνδεχόμενα καί μέ κάποιες ἄλλες, πού δέν ἔγιναν εὐρύτερα γνωστές, ὁ Κύριλλος μπῆκε στή λίστα τῶν εὐνοούμενων. Καί ἐφοδιάστηκε μέ τή συναλλαγματική τῆς μελλοντικῆς του μετάθεσης. Τά Κύθηρα ἦταν ἕνας χῶρος στενός. Καί ἡ ὑπόσχεση ἔλεγε, πῶς, ἂν μείνει πιστός στόν Ἀρχιεπίσκοπο καί συνεχίσει νά καταθέτει τήν ψήφο του

στό ταμείο του Χριστόδουλου, ή πανευφρόσυνη μέρα της μετάθεσης δεν έπρόκειτο νά άργήσει.

Στό μεταξύ διάστημα, άναπάντεχα ήρθε ή παραίτηση, άπό τό θρόνο της Καρδίτσας, του Μητροπολίτη Θεόκλητου Κουμαριανού. Τό «πώς» καί «τί» καί «γιατί» αύτης της παραίτησης άποτελεϊ γιά τούς πολλούς άϊνιγμα. Ή γενιά μας δέ θά τό λύσει τό άϊνιγμα αυτό, γιατί τό σκοτίζουν μεθοδικά καί τό καλύπτουν οί άρχιεπισκοπικοί μπερντέδες. Εΐναι, όμως, βέβαιο, ότι ή ιστορία θά τό λύσει καί θά τό άποκαλύψει, έτσι, πού νά μείνει σίγμα ντροπής πάνω άπό τό σεντούκι τών έργων του Άρχιεπισκόπου Χριστόδουλου.

Άμέσως μετά τήν παραίτηση Κουμαριανού, τέθηκε τό θέμα της άντικατάστασής του μέ πρόσωπο, πού νά εΐναι βέβαιο, πώς δέ θά άνοίξει ποτέ τά ντουλάπια, τά όποϊα κρύβουν τά μυστικά της τραγικά δοκιμασμένης Μητρόπολης Θεσσαλιώτιδος. Καί σάν τέτοιο βρέθηκε ό Κυθήρων Κύριλλος. Αύτός δέ θά άνοιγε τό στόμα του. Μόλις, λοιπόν, του δόθηκε τό χρίσμα, ξεκίνησε τήν έκστρατεία του, γιά άγρα ψήφων. Ήκανε καί τί δέν έκανε! Ίκέτεψε, παρακάλεσε, ύποσχέθηκε άνταπόκριση εύγνωμοσύνης καί άντιπαροχή εύνοϊκής ψήφου σέ κείνους τούς συναδέλφους του, πού θά τόν τιμούσαν καί θά τόν προτιμούσαν καί θά τόν διευκόλυναν στήν άσκηση του άλματος άπό τά Κύθηρα στήν Καρδίτσα.

Οί δημοσιογράφοι, πού παρακολουθούν πάντοτε άπό κοντά τίς έκκλησιαστικές ΐντριγκες, φωτογραφίζουν τίς άνύστακτες κινήσεις του Κυρίλλου καί, μετρούσαν τά κουκιά, πού έβαζε

στό σακκούλι του. Ήτσι, πολύ πριν άναγγελθεϊ ή Συνεδρίαση της Ήρας Συνόδου της Ήεραρχίας καί, φυσικά, πολύ προτού γίνει ή τυπική (διάβαζε: διακωμωδική) έπίκληση του Παναγίου Πνεύματος, ή άντικανονική καί άντικλησιαστική μετάθεση του Κυρίλλου στή Μητρόπολη Καρδίτσας είχε τελεσίδικησει. Έκεϊνος είχε τήν άπόφαση της μελλοντικής Συνεδρίασης της Ήεραρχίας στήν τσέπη του. Οί δημοσιογράφοι τήν είχαν έπιβεβαιώσει. Καί ό Χριστόδουλος ήταν εύχαριστημένος καί άναπαυμένος, πεπεισμένος, ότι τόν Κύριλλο τόν έχει ένθυλακώσει στό δικό του, κρυφό τσεπάκι καί μπορεί νά τόν χρησιμοποιήσει όπως θέλει καί σέ όποιαδήποτε κρίσιμη στιγμή. Κατ' άρχήν, ό Άρχιτέκτονας της άνωμαλίας Χριστόδουλος, ήξερε, ότι ό Κύριλλος δέν πρόκειται νά βγάλει στό παζάρι τά άπλυτα, πού θά βρεϊ στήν Καρδίτσα. Καί, κατά δεύτερο λόγο, ήταν βέβαιος, ότι, σέ όλα τά προβλήματα, πού θά προκύψουν, μελλοντικά, στήν κεντρική έκκλησιαστική διοίκηση, θά τόν έχει κομπάρσο ψηφοφόρο καί χειροκροτητή.

Καί οί εκατέρωθεν προσδοκίες έγιναν πραγματικότητες. Ή έλπίδα άκροβολίστηκε στό γκισέ της προαγωγής. Καί στίς 27 Ίουνίου 2005 ή πλειοψηφία της Συνόδου της Ήεραρχίας ψήφισε τή μετάθεση του Κυρίλλου στή Μητρόπολη Θεσσαλιώτιδος.

Μή ρωτάτε, ποιό εΐναι τό Κανονικό υπόβαθρο αύτης της μετάθεσης. Οί Ήεροί Κανόνες εΐναι οί μόνιμα περιφρονημένοι άπό τήν άρχιερατική άλαζονεία Βρίσκονται σέ διαρκή καί δι-

αχρονική «ἀκοινωνησία». Ὁ μακαριστός ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, ἀπογοητευμένος καί ἀηδιασμένος ἀπό τίς παραβιάσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐκ μέρους τῶν «κατά συνθήκην» φρουρῶν τους, συνήθιζε νά λέει: Οἱ Ἱεροί Κανόνες, στά χέρια τῶν δεσποτάδων, γίνονται κανόνια. Χρησιμοποιοῦνται μόνο, ὅταν εὐκολύνουν στήν ἐξόντωση τῶν ἀντιπάλων. Καί παραβιάζονται κατάφωρα, ὅταν ὑψώνονται ὡς ἀναχώματα στήν ἀνήθικη καί ἀντικανονική προέλαση τῶν σπουδαρχίδων.

Ὁ Μητροπολίτης Κύριλλος εἶχε δύο σοβαρότατους λόγους, νά μὴν ἐπιδιώξει τή μετάθεσή του στή Μητρόπολη Θεσσαλιώτιδος.

Ὁ πρῶτος λόγος, ἀπαγορευτικό σήμα ἀξεπέραστο, εἶναι ὁ φραγμός τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Δέν εἶναι μήτε τυχαία, μήτε χαλαρή ἡ προσταγή νά μὴ μετατίθεται ὁ ποιμένας ἀπό τή μιὰ ἐκκλησιαστική ἐπαρχία στήν ἄλλη. Ἡ μετάθεση ἰσοδυναμεῖ μέ διαζύγιο. Εἶναι ἐγκατάλειψη τῆς Ἐκκλησίας, πού ὁ Ἐπίσκοπος τή «νυμφεύεται» γιά νά τήν ὑπηρετήσει «μέχρι θανάτου» καί τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν, πού δένονται μαζί του μέ ἀμεσότητα. Ὁ Κύριλλος ἀγαπήθηκε στά Κύθηρα καί ἀναγνωρίστηκε ὡς πνευματικός πατέρας. Ἀλλά, κάποια μέρα, μετά τήν ὑλοποίηση τῶν ὁραματισμῶν του γιά μετάθεση, γύρισε στό νησί καί τοὺς ἀνάγγειλε, πῶς τοὺς ἐγκαταλείπει, γιά νά πορευτεῖ σέ ἄλλη πνευματική οἰκογένεια.

Βέβαια, αὐτή τή δήλωσή του τή συνόδεψε μέ τήν κατάθεση ψευδοῦς δήλωσης, ὅτι ἡ ἀπομάκρυνσή του ἀποτελεῖ σχεδιασμό καί προσταγή τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Καί ὅτι αὐτός δέν ἔ-

κανε τίποτε ἄλλο, παρά νά ὑπακούσει ταπεινά στήν «ἄνωθεν» φωνή. Βλέπετε, σέ τέτοιες περιπτώσεις, πού ξεσπάει ἀσυγκράτητη ἡ ἐρωτική ὁρμή πρὸς τήν ἐξουσία καί πρὸς τοὺς θρόνους, ὁ ἔνοχος ρασοφόρος ἀγωνίζεται νά καλύψει τόν ξεπεσμό του καί τήν ἐνοχή του μέ τόν ἰσχυρισμό ὅτι «οὕτως ἔδοξε τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι».

Δέ θά πῶ κάτι καινούργιο, ἂν χαρακτηρίσω τήν ἀπολογία αὐτή ὡς βάρβαρη βλασφημία. Καί ἡ βλασφημία αὐτή, ἀτυχέστατα, ἐκστομίστηκε κατὰ τίς ἐπίσημες παραστάσεις, πού ἐπισημοποίησαν τό πνευματικό διαζύγιο καί τό νέο γάμο τοῦ Μητροπολίτη Κυρίλλου.

Ὡστόσο ὁ Κύριλλος εἶχε καί δεῦτερο λόγο, πού τοῦ ἔκοβε τό δρόμο πρὸς τήν Καρδίτσα. Γνώστης τῶν γεγονότων, πού διαδραματίζονται, ἐπὶ τρεῖς δεκαετίες καί πλέον, στήν ἄτυχη αὐτή Μητρόπολη, δέν ἔπρεπε νά βάλει τό πόδι του ἐκεῖ καί νά γίνει ὁ καινούργιος κρίκος τῆς ἀνωμαλίας. Ὁ Κανονικός Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος ζεῖ καί εἶναι γιά 31 ὀλόκληρα χρόνια ἐξόριστος. Καί ὁ ἐξόριστος αὐτός ἥρωας, ἀφεγάδιαστος φορέας τῆς ἐπισκοπικῆς Χάριτος καί πιστός οἰκονόμος τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἐκεῖνος, πού ἔβαλε τό χέρι του πάνω ἀπό τό κεφάλι του καί τοῦ διεβίβασε τήν Ἱερατική Χάρη. Δέν εἶναι ἐπιτρεπτό στόν ἀποδέκτη τῆς Χάριτος, νά στρέφεται καί νά βυθίζει τό ξίφος στήν καρδιά τοῦ πνευματικοῦ του πατέρα καί εὐεργέτη. Κάποια ὅρια ἀνθρωπιᾶς καί ἐντιμότητας παραμένουν ἀξεπέραστα. Καί ὅταν ὑπερπηδοῦνται, δέν ἔχουν ἄλλο ἀποτέλεσμα, παρά τόν ἐξευτελισμό τοῦ δράστη.

Ξέρω, ότι τή στιγμή αυτή ο Μητροπολίτης Κύριλλος δεν είναι σέ θέση νά κάνει νηφάλιες σκέψεις. Δε διαθέτει τήν ώριμότητα καί τή γενναιότητα νά σταθμίσει τήν αξία ή τήν άπαξία τών βημάτων του. Άπολαμβάνει τήν ήδονή τής κούφιας προαγωγής. Δέχεται καί ρουφάει τίς συγχαρητήριες έπιστολές. Μεγαλώνει τή συλλογή τών έγκολπίων του καί τών άλλων δεσποτικών άξεσουάρ του. Καί, παράλληλα, κάμπτει καί ξανακάμπτει τή σπονδυλική του στήλη μπροστά στόν εύεργέτη του Άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο.

Έγώ τοῦ άφιερώνω αυτό τό κείμενο, όχι γιά νά τόν μεταπείσω. Ό σπουδαρχίδης, πού άνεβαίνει θριαμβευτής τά σκαλοπάτια τής ύποτιθέμενης δόξας του, δεν μεταπείθεται, όσο δεμένα καί ισχυρά καί άν είναι τά έπιχειρήμα-

τα, πού έκτυλίνονται μπροστά του. Ό δόξα είναι μέθη. Καί ή μέθη είναι άκύρωση τής νηφαλιότητας καί τής σοβαρότητας. Άπό κεί καί πέρα, δεν μένει τίποτε άλλο, παρά ο κατήφορος. Τοῦ άφιερώνω, λοιπόν, αυτό τό κείμενο, μέ τήν παράκληση νά τό φυλάξει στόν άτομικό του φάκελλο. Καί όταν διалуθοῦν οί άτμοί τής πρόσκαιρης εύτυχίας, όταν τά σκαλοπάτια τοῦ άρχιερατικού θρόνου καταντήσουν ρουτίνα, όταν ή συνειδηση άρχίσει νά λειτουργεί άνεπηρέαστη καί νά σηματοδοτεί καταλογισμούς, ως τό ξαναδιαβάσει. Ίσως νά τόν βοηθήσει στήν κατάρτιση τοῦ γενικού του ιερατικού καί άρχιερατικού άπολογισμοῦ.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

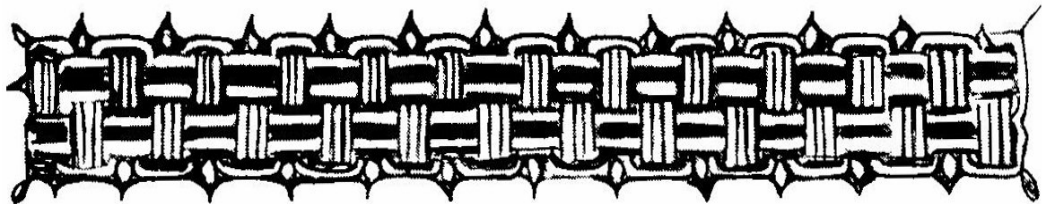
Παπα-Γιάννη

Ό Μητροπολίτης Μπεζενίτης, γιά νά «θολώσει» τά νερά τής κασέτας, πού είναι «νά άνοίξει ή γή νά τόν καταπιεί», κάλεσε τούς παπάδες τής Άττικής καί τούς ύποχρέωσε νά τοῦ ύπογράψουν πιστοποιητικό «χρηστοήθειας». Καί τά έντρομα παπαδάκια ύπόγραψαν.

Οί άλλοι, όμως, οί «έπώνυμοι», πού καμώνονται γιά τό επίπεδό τους, δεν μπόρεσαν νά άρνηθοῦν;

Τόση καί τέτοια λειψανδρία;

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

Φωνή από τό πρεσβυτέριο.

Άνοικτη έπιστολή.

Γιά ποιά Δημοκρατία μιλάτε Μακαριώτατε;

Ή Ι. Σ. τής Έκκλησίας τής Ελλάδος έξέδωσε καί διένειμε τό υπ άριθμ. 38 φυλλάδιο «πρός τό Λαό». Μέ αυτό, διά στόματος, μάλλον, διά τής γραφίδος του Προέδρου της, προσπαθει νά πείσει τό λαό, ότι ή Έκκλησία διοικείται κατά τρόπο πολύ δημοκρατικότερο άπ' ό,τι νομίζουν όρισμένοι. Έπειδή ό άπλός λαός δέ γνωρίζει τά τής διοικήσεως τής Έκκλησίας, καί άσφαλώς θά πιστεύει τά στοιχεΐα, πού παραθέτει τό φυλλάδιο, τά όποΐα, κατά τόν συντάκτη του, συνιστούν τήν δθθεν «υπάρχουσα δημοκρατική δομή τής Έκκλησίας», θά προσπαθήσουμε νά δοΐμε τά πράγματα όπως έχουν στην πραγματικότητα.

1. Ως υπόδειγμα λειτουργίας τής δημοκρατικής άρχής τής πλειοψηφίας, προβάλλει τό φυλλάδιο τίς έργασίες τής Ιεράς Συνόδου, όπου οί έκλογές τόσο του Άρχιεπισκόπου, όσον καί των Μητροπολιτών γίνονται διά ψηφοφορίας μέ τή συμμετοχή όλων των έν ενεργεία Μητροπολιτών. Δέν άναφέρει, όμως, τί παρασκηνίο προηγείται κάθε έκλογής, έν ορχηστρωμένο από τόν προκαθήμενο, τί παζαρέματα καί συναλλαγές γίνονται, μέ ποίο τρόπο δεσμεύονται οί ήμέτεροι

ώστε νά ψηφίσουν τόν υποψήφιο, πού εκείνος υποδεικνύει, πώς, ήμέρες πρό τής έκλογής, οί δημοσιογράφοι γνωρίζουν τό συγκεκριμένο πρόσωπο, πού τελικά έκλέγεται. Ούτε άναφέρει τίποτα γιά τό πώς φιμώνονται οί Συνεπίσκοποι του Πρώτου, όταν θέλουν νά έκφράσουν άποψη διαφορετική από τή δική του, πώς τούς κλείνει τό μικρόφωνο, ώστε νά μήν άκούγονται, πώς, σέ κάποιους άλλους «δικούς του», υπενθυμίζει μέ έντονο τρόπο τίς δεσμεύσεις, πού έχουν άναλάβει άπέναντί του, όταν έγιναν Έπίσκοποι: «Κάτσε κάτω, ρέ. Έγώ σέ έκανα Δεσπότη».

Ή ίδια «δημοκρατική ευαισθησία»(!) κυριαρχεί καί κατά τίς έργασίες τής Διарκοϋς Ιεράς Συνόδου. Εκεί, τό ποιά θέματα θά είσαγάγει ό Πρόεδρος προς συζήτηση καί τότε, εξαρτάται από τήν έκαστοτε σύνθεσή της. "Αν οί Μητροπολίτες, πού τήν άπαρτίζουν είναι, κατά πλειοψηφία, «του χεριου» του, είσάγει όποια θέματα ένδιαφέρεται νά ρυθμισθοϋν μέ τόν τρόπο, πού αυτός θέλει. "Αν δέν είναι, τά άφήνει σέ έκκρεμότητα όσο σημαντικά καί όσο έπείγονται καί αν είναι. Περιμένει τότε θά ύπάρξει ή εύνοϊκή γιαυτόν σύνθεση. Στόν κόσμο, πάντως, ό Μακαριώτατος Πρόεδρος εμφανίζεται ως

δημοκρατικότητας ηγήτης, πού ενεργεί πάνταως έντολοδόχος και μόνο της Συνόδου, στην όποία Προεδρεύει!

2. Αναφέρει τό φυλλάδιο, ότι σέ κάθε Μητρόπολη της Έκκλησίας της Ελλάδος λειτουργεί έξαμελές Μητροπολιτικό συμβούλιο, στό όποίο συμμετέχει τό λαϊκό στοιχείο διά τριών μελών. Δέν λέει, όμως, ότι τά δύο λαϊκά μέλη είναι έπιλεγμένα και διορισμένα από τόν ίδιο τόν Μητροπολίτη, είναι άνθρωποι δικόι του, πού δέν πρόκειται ποτέ νά έχουν γνώμη διαφορετική από αυτόν. Ός προς δέ τό τρίτο λαϊκό μέλος, πού εκπροσωπεί τήν τοπική Δ.Ο.Υ., οί δυνατότητές του στή διαμόρφωση της πλειοψηφίας είναι έκ των πραγμάτων μηδενικές, πέραν του ότι είναι έξαιρετικά δυσχερές γιά τόν δημόσιο αυτόν υπάλληλο, νά περνά, μόνος αυτός, θέσεις αντίθετες από εκείνες του Έπισκόπου.

3. Τό ίδιο συμβαίνει και στό επίπεδο της ένορίας μέ τό πενταμελές Έκκλησιαστικό Συμβούλιο. Τά τέσσερα λαϊκά μέλη εκλέγονται από τόν προϊστάμενο του Ναού, είναι του περιβάλλοντός του, συνήθως άβουλα, πού σέ κάθε περίπτωση επιδιώκουν νά μήν έλθουν σέ αντίθεση μέ τό ράσο. Βάσει, άλλωστε, αυτόν των προσόντων γίνεται ή επιλογή τους. Άν σέ κάποιον, πίο δυναμικό, ό όποιος έχει επιλεγεί, δέν άρέσει ό ρόλος αυτός, ή τόν άνέχεται και υποκύπτει από σεβασμό προς τό ιερατείο, ή παραιτείται και αντικαθίσταται από άλλον. Έτσι, περνά πάντα ή γραμμή του προϊσταμένου.

4. Και τά Μοναστήρια, λέει, τό φυλλάδιο, διοικούνται δημοκρατικώς μέσω των ήγουμενοσυμβουλίων. Τί τό ήθελε αυτό ή Σύνοδος; Σέ ένα χώρο, όπου τά μέλη του δεσμεύονται μέ τήν ύπόσχεση, πού έχουν δώσει ενώπιον Θεού, περι

ύπακοης στον Γέροντα ή τή Γερóντισσά τους, μιλάμε γιά δημοκρατία; Τά Μοναστήρια δέν κρίνονται από τό πόσο δημοκρατικά διοικούνται. Κρίνονται από τή διάκριση, τήν πνευματικότητα, τή φιλανθρωπία, τήν αγιότητά τους, άρετές, πού πρέπει νά κοσμοούν κατά κύριο λόγο τόν Ήγούμενο, ή τήν Ήγουμένη. Μέ αυτές, ή άδελφότητα προοδεύει πνευματικά και άποτελεί όδοδείκτη μέσα στην Έκκλησία. Χωρίς αυτές, ή διαλύεται, ή καταντá σκάνδαλο στον εκκλησιαστικό χώρο.

5. Ό,τι ισχύει γιά τά Έκκλησιαστικά Συμβούλια, ισχύει και γιά τά ένοριακά Φιλόπτωχα Ταμεία. Πώς νά ελέγξουν τόν Ήερέα πρόεδρο, πώς νά αντιδράσουν στίς επιλογές του οί κυρίες και δεσποινίδες, πού τά άποτελούν, όταν είναι πρόσωπα, πού ό ίδιος επιλέγει;

6. Τά ίδια συμβαίνουν και μέ τους μεγάλους εκκλησιαστικούς οργανισμούς, τήν Άποστολική Διακονία, τό Τ.Π.Ο.Ε.Κ.Ε., κ.τ.λ. Πόσους αξιόλογους λαϊκούς, (και κληρικούς...), είχε καλέσει ό νυν Άρχιεπίσκοπος νά τόν βοηθήσουν στό έργο της Έκκλησίας και νά επανδρώσουν τίς διάφορες θέσεις στους οργανισμούς αυτούς ή ως ειδικούς συμβούλους του. Και καλά έκανε. Πάντως ήταν δικές του προσωπικές επιλογές, έξω από κάθε «δημοκρατική» διαδικασία. Άλλο, τό πόσοι από αυτούς παραμένουν άκόμα κοντά του. Οί πίο πολλοί έφυγαν από μόνονι τους ή άπομακρύνθηκαν καθώς τό προσωπικό Άρχιεπισκοπικό περιβάλλον θέριευε άκάθεκτο.

Μετά τό τελευταίο «τσουνάμι» των άποκαλύψεων των σκανδάλων στην Έκκλησία μας, ό Προκαθήμενος αναγκάστηκε νά έξαγγειλει μέτρα γιά τήν αναβάθμιση της λαϊκής συμμετοχής στά της Έκκλησίας. Ή έξαγγελία αυτή άποδεί-

Εύτελισμός Μυστηρίων

Ποιός πιστός, συνειδητός και εύαισθητοποιημένος, δέν έννοιωσε προδομένος, δέν έπαναστάτησε μέσα του, έτοιμος νά έκραγεϊ, όταν είδε και άκουσε ίερωμένους, τούς όποιούς ούδέποτε έπαψε νά σέβεται, νά εύτελίζουν τό μέγα μυστήριο τής μετάνοιας, τήν έξομολόγηση, μέ την άνάγνωση τής από 21/2/2005 έγκυκλίου τής Ίερᾶς Συνόδου! Εΐπαν, μεταξύ άλλων, μάλλον άναγκάστηκαν νά κηρύξουν, οϊ σεβαστοί Ίερείς μας τά έξης: «Ή έκκλησία μας, από αιώνων και μέχρι σήμερα, μέσῳ τῶν πνευματικῶν έξομολόγων, Ίερέων και Άρχιερέων, δέχεται τήν έξομολόγηση τῶν πιστῶν παιδιῶν της, άκούει έλαφρά ἡ και βαρυτάτα άμαρτήματα, και προσπαθεϊ νά ένισχύσει, νά ξεκουράσει,

χτηκε «στάχτη στά μάτια» τοῦ κόσμου, ὅπως και τόσες άλλες. Ήταν γιά τούς άφελεΐς. Πέραν τοῦ ὅτι ἔμεινε στά χαρτιά, (στούς μήνες, πού πέρασαν, τίποτα δέν κινήθηκε πρὸς τήν κατεύθυνση αὐτή), ἡ ὅλη φιλοσοφία τῶν έξαγγελθέντων μέτρων βρισκόταν μέσα στά πλαίσια τής προηγουμένης καταστάσεως, τήν ὁποία, ὑποτίθεται, άποσκοποῦσε νά βελτιώσει. Οἱ μέν άπλοί κληρικοί καθαιροῦνται και θά έξακολουθήσουν νά καθαιροῦνται συνεχῶς από τούς Ήπισκόπους τους, όταν σφάλλουν, ἔνῳ οὐδεΐς Ήπίσκοπος καθαιρεΐται, οὔτε πρόκειται νά καθαιρεθεΐ, ακόμα και όταν διαπράττει σφάλμα-

νά συμβουλευΐση, νά παρηγορήσει και νά συγχωρήσει τόν πονεμένο άνθρωπο, κρατώντας ὡς έπτασφράγιστο μυστικό άπόρρητο μέχρι θανάτου, τό οἰοδήποτε άμάρτημα τοῦ έξομολογουμένου Χριστιανοῦ. Εάν ὁμως συμβῇ νά άμαρτήσῃ ἕνας ἡ δύο ἡ πέντε κληρικοί οἰοδηποτε ίερατικοῦ βαθμοῦ, τότε τό άμάρτημά τους γίνεται χλευασμός, καταδίκη, έξουθένωμα, τηλεοπτική εΐκόνα, σκάνδαλο και κατακρημνισμός τής ανθρωπίνης προσωπικότητος».

Ή σεπτή μας, λοιπόν, Ί. Σύνοδος κήρυξε διά τῶν Ίερέων κάτι, τό ὁποῖον άγνοοῦσαμε. Ότι, δηλαδή, τό σῶμα τής Έκκλησίας ἔχει δύο τάξεις μελῶν: τούς έξομολόγους, Ίερείς και Άρχιερείς, και

τά βαρύτερα εκείνων, γιά τά ὁποία οἱ πρῶτοι τιμωροῦνται. Ό λαός, βέβαια, δίνει τήν εξήγηση, γιά τήν εΐδική αὐτή μεταχείριση, τήν ὁποία άπολαμβάνουν οἱ Ήπίσκοποι, νά μπαίνουν στό άπυρόβλητο. Λέει: «ὁ ἕνας κρατάει τόν άλλον». Γιατί ἡ Έκκλησία, (ἡ Διοίκηση τής Έκκλησίας), μιλάει στά παιδιά της μέ τή γλῶσσα τής μισῆς αλήθειας, γιά νά μήν ποῦμε τοῦ ψεύδους, και ὅχι τής πλήρους διαφάνειας; Γιά ποιά, τέλος πάντων, δημοκρατία μιλάμε, Μακαριώτατε, και παρμυθιάζουμε τό λαό;

π. Κ. Α. Γ,
Πρεσβύτερος

τούς πιστούς. Ἐξ αὐτῶν, οἱ πιστοὶ εἶναι εὐνοημένοι, διότι ὅταν ἐξομολογοῦνται «ἐλαφρά ἢ βαρύτερα ἁμαρτήματα», αὐτὰ δέν δημοσιοποιοῦνται, ἀφοῦ οἱ ἐξομολόγοι δεσμεύονται μέ τόν ὄρο τοῦ ἀπορρη- του τῆς ἐξομολογήσεως. Ἀντίθετα, ἡ τάξη τῶν κληρικῶν, ἐξομολόγων ἢ μὴ, εἶναι καταπιεσμένη, διότι, ὅταν «ἓνας ἢ δύο ἢ πέντε» ἐξ αὐτῶν ἁμαρτάνουν σέ βάρος λίγων ἢ πολλῶν πιστῶν, ὅταν, π.χ. κλέβουν τίς δωρεές τοῦ κοσμάκη πρὸς τὴν Ἐκκλησία, ἢ διαφθείρουν καὶ καθιστοῦν ράκη ψυχικά καὶ σωματικά καὶ ὀδηγοῦν στὴν ἀπόγνωση καὶ στὴν ἀπώλεια «ἀνθρώπινες προσωπικότητες», οἱ πιστοὶ δέν ἔχουν δέσμευση ὡς πρὸς τὸ ἀπόρρητο, καὶ μποροῦν, παθόντες ἢ ἀπλῶς λαβόντες γνώση, νά βγοῦν καὶ νά τοὺς θεατρίσουν. Αὐτό εἶναι ἀδικία, κατὰ τὴν Ἱ. Σύνοδο.

Βέβαια οἱ «ἀδικημένοι» δέν μένουν ἀδρανεῖς. Κατὰ κανόνα, ἀντὶ τῆς μετανοίας ἐπιλέγουν τὴν ἀντεπίθεση. Ἔτσι, ἄλλοι καταφεύγουν στὰ δικαστήρια, καὶ μέ τὸ κύρος τῆς ἱερωσύνης τους, ἢ μέ μέσα βρώμικα, τὰ ὁποῖα ἀγιάζει ὁ σκοπὸς τοῦ ξεπλύματος τῆς ρυπαρῆς εἰκόνας τους, ἐπηρεάζουν δικαστές καὶ καταδικάζουν τοὺς «χλευαστές». Ἄλλοι δέ, πῶς πνευματικοί(!), ἀνασύρουν ἀπὸ ἀρχαῖα σεντούκια ξεχασμένες πρακτικές καὶ ἐξαπολύουν ἀφορισμούς πρὸς κάθε κατεύθυνση, ὡς ἀπόλυτοι διαχειριστές τῆς «κατάρας τῶν Ἀγίων Πατέρων» καὶ τῆς «λέπρας τοῦ Γιεζή»! Μέ τέτοια, καὶ ἄλλα παρόμοια, μακιαβελικά τερτίπια ξεφωνημένοι ρασοφόροι καταφέρνουν νά μένουν ἐπὶ χρόνια ἀκλόνητοι ἐξουσιαστές τοῦ ποιμνίου καὶ ἐκμεταλλευτές τῆς θέσεώς τους.

Οἱ ἐξομολόγοι, Ἱερεῖς ἢ Ἀρχιερεῖς, εἶναι καὶ οἱ ἴδιοι πιστοὶ. Μποροῦν καὶ αὐτοὶ νά προστρέξουν σὸ μυστήριό τῆς

ἐξομολογήσεως, ἂν ἔχουν τέτοιες εὐαισθησίες. Τὸ ἀπόρρητο τῆς ἐξομολογήσεως καλύπτει καὶ αὐτούς. Δέν εἶδαμε δὲ νά ἀπειλεῖται αὐτό τους τὸ δικαίωμα ἀπὸ κανένα δημοσιογράφο, ἢ πράκτορα «σκοτεινῆς δυνάμεως» καὶ νά ἐκχωρεῖται μόνο στοὺς ἀπλούς πιστούς. Ἀπ' τὴν ἄλλῃ μεριά, ὅλοι οἱ πιστοὶ ὑπόκεινται σέ δημόσιο ἔλεγχο. Καλοπροαίρετο ἢ μὴ. Πόσα σκάνδαλα, κάποτε ἀποτρόπαια, μέ ἥρωες ἀπλούς πολίτες, ἔρχονται καθημερινά σὸ φῶς τῆς δημοσιότητας; Πόσες τάξεις λαϊκῶν δέχονται μύδρους ἐκ μέρους ἱεροκηρύκων ἀπὸ ἄμβωνος γιὰ ἄνομες καὶ ἀνήθικες συμπεριφορές, μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ἐλέγχου τῶν κακῶς κειμένων στὴν κοινωνία; Πόσοι δημόσιοι λειτουργοὶ ἐλέγχονται καὶ διώκονται πειθαρχικά ἢ καὶ ποινικά; Πόσοι ὀδηγοῦνται σέ παραίτηση; Κάποιοι γιὰ λόγους εὐθιξίας φτάνουν ἀκόμα καὶ στὴν αὐτοκτονία. Πρὸς τί, λοιπόν, τὰ τόσα κροκοδείλια δάκρυα τῆς Ἱ. Συνόδου, ὅταν ἀσκεῖται δημόσιος ἔλεγχος μέ ἀφορμή τὰ «σημεῖα καὶ τέρατα», τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν ἴδια ἐγκύκλιο, ἔγιναν «μέ πρωταγωνιστές κληρικούς παντός βαθμοῦ, πού ἐσκανδάλισαν τὸ λαὸ καὶ ὕψωσαν στὴ συνείδησή του λογισμούς ἀμφιβόλους καὶ ἀπορίες συντριπτικές»;

Πάνω ἀπ' ὅλα, γιατί ἡ Ἱ. Σύνοδος διέσυρε τόσο τοὺς θεσμούς τῆς Ἐκκλησίας μέ ὅσα βγῆκε καὶ εἶπε σὸ λαό; Τί σχέση ἔχει τὸ μυστήριό τῆς ἐξομολογήσεως μέ τὸ δημόσιο ἔλεγχο, ὥστε νά χρησιμοποιεῖται σάν προπέτασμα καπνοῦ γιὰ νά ξεγλιστροῦν ἱερωμένοι, πού ἀποδεδειγμένα ἔχουν κατακρημνίσαι καὶ τὴν ἱερωσύνη καὶ τὴν προσωπικότητά τους; Γιατί νά εὐτελίζεται ἓνα μυστήριό, μέ τὸ νά προβάλλεται σάν τίτλος διεκδικήσεως ἀσυλίας; Σάν διαπραγματευτικό ἀτού; Ἡ

Κανείς Σαμαρείτης δέν ἐμφανίστηκε...

(Τό ἄρθρο, πού ἀκολουθεῖ σέ μετὰφραση, εἶναι μιά παραλλαγή τῆς παραβολῆς τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη, ἐφαρμοσμένη σέ μιά Ὁρθόδοξη ἐνορία, πού δεινοπαθεῖ. Ὁ συγγραφέας εἶναι Ρουμάνος τήν καταγωγή, ὁ ὁποῖος ἀνατράφηκε στό ἱερατικό περιβάλλον τῶν ἱερέων παποῦ καί προπάπου του στή Ρουμανία. Διέφυγε πρὶν ἀπό τήν κατάρρευση τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστώτος τῆς πατρίδας του, στίς ΗΠΑ, ὅπου σταδιοδρόμησε ὡς νομικός, πανεπιστημιακός δάσκαλος καί συγγραφέας. Δραστηριοποιεῖται ἐντονα στή μαρτυρία, τήν ὁποία δίνει ἡ Ὁρθοδοξία στή χώρα αὐτή, τήν ἡγέτιδα δύναμη τοῦ κόσμου, τή σύγχρονη Βαβυλώνα).

Μιά Ὁρθόδοξη ἐνορία, κατά τήν πορεία της πρὸς τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ἔπεσε θύμα ληστῶν, πού ἔδιωξαν τόν καλό της ποιμένα, τόν φύλακα τοῦ ποιμνίου της, τήν ἀποστέρησαν ἀπό κάθε πνευματική ζωή, πού εἶχε κληθεῖ νά καλλιεργεῖ καί νά βιώνει, τήν πλή-

γωσαν, ἀφοῦ πρόγκιξαν καί ἔδιωξαν πολλά πρόβατά της. Ἔφυγαν, ἀφήνοντας τήν μισοπεθαμένη στό χαντάκι στήν ἄκρη τοῦ δρόμου. Τά πρόβατα, κραύγαζαν ζητώντας βοήθεια καί ἑλεος. Κανείς, ὅμως, δέν ἄκουγε, ἢ ἄκουγε, ἀλλά δέν καταλάβαινε περί τίνος ἐπρόκειτο. Τυχαίά κάποιος Ἱερέας περνοῦσε ἀπό τό δρόμο. Τήν εἶδε καί ἄλλαξε πεζοδρόμιο. Μετά ἐμφανίστηκε ἕνας Πρωτοπρεσβύτερος, πλησίασε καί εἶδε. Ἄλλαξε κι αὐτός πεζοδρόμιο. Ἀκούγοντας τίς κραυγές τῶν προβάτων, τάχυνε τό βῆμα του καί ἔφυγε στόν τόπο του, σά νά μήν εἶδε τραύματα, οὔτε νά ἄκουσε οἰμωγές. Ὁ οἰκεῖος Ἐπίσκοπος, πληροφορήθηκε τά δεινά της. Δέν κατέβηκε στό δρόμο, νά βοηθήσει καί νά παρηγορήσει τά πρόβατα. Ἔμεινε κλεισμένος στόν ἐλεφάντινο πύργο του. Κατά τή γνώμη του, ἡ ἐνορία δέν ἦταν στήν πραγματικότητα πληγωμένη. Ἐκρίνε καλό νά ἐπιπλῆξει, μᾶλλον, καί νά καταραστεῖ τά πρόβατα, πού μέ τίς φωνές τους, τόν τάραξαν.

Τά χρόνια πέρασαν, τά πρόβατα συνέ-

ἔξομολόγηση ἀνήκει κατά πλήρη νομή καί κυριότητα στήν Ἐκκλησία, καί λειτουργεῖται διά τῶν ἔξομολόγων. Εἶναι θεῖο δῶρο στή διάθεση κάθε πιστοῦ μέλους τῆς Ἐκκλησίας, κληρικοῦ ἢ λαϊκοῦ. Γιά κανένα, ὅμως, πηγή προνομίων.

Γιατί ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἑλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ

υἱοθέτησε μιά βλακεία βλάβση καί ἄθεολόγητη σοφολογιωτάτου Μητροπολίτου τῆς βόρειας χώρας καί ἔβαλε τοὺς Ἱερεῖς νά τήν κηρύξουν στό λαό; Μέ ποιό δικαίωμα μαζί μέ τήν ἔξομολόγηση εὐτέλισε καί τήν ἱερωσύνη;

Μακαβαῖος

χισαν νά υποφέρουν, νά κραυγάζουν, νά έκλιπαροῦν γιά ἔλεος. Πολλοί ἀναρωτιώνταν, γιατί αὐτή ἡ ἐνορία παραμένει πληγωμένη, μέσα στό χαντάκι τοῦ δρόμου, καί δέν ὁδεύει πρὸς τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν; Γιατί ἡ ἀποστολική δράση της ἔχει ἀνασταλεῖ; Γιατί ποιμένες καί πρόβατα τὴν ἀφήνουν νά ἀργοσβήνει; Πολλὰ πρόβατα τὴν ἐγκαταλείπουν καί περιφέρονται ἐδῶ καί ἐκεῖ ἀναζητώντας ἀγάπη, εὐσπλαχνία καί καλοσύνη σέ ἄλλες βοσκές. Ἕνας ἀκόμα ποιμένας, ἕνας νέος Ἐπίσκοπος, ἀνέλαβε καθήκοντα. Ἦλθε καί εἶδε. Βλέποντας τὴν ἐνορία στό χαντάκι, ἀπεφάνθη: «Εἶναι ὑγιής, εἶναι μιά χαρά!», καί περνώντας στὴν ἄλλη πλευρά τοῦ δρόμου σημείωσε: «Δέν ὑπάρχει λόγος νά προσπαθήσουμε νά τὴν θεραπεύσουμε. Ἄς τὴν ἀφήσουμε νά ἰσχυρῶνεται φυσιολογικά», ἀπὸ μόνη της. Τὰ πρόβατα, πού φωνάζουν, εἶναι ἀπλῶς δύστροπα καί ἀδιάλλακτα. Θὰ τοὺς περάσει. Μὲ τὸ χρόνο, θὰ ἡρεμήσουν».

Κανεῖς, δέν ὑπῆρξε ὁ «πλησίον» τῆς ἐνορίας, πού ἔπεσε στους ληστές. Κανεῖς δέν τῆς ἐδειξε ἔλεος καί ἀγάπη Θεοῦ... Τὰ πρόβατά θυμήθηκαν τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ: «Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖται, καὶ εὕρησετε, κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν. Πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὕρισκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται. Ἦ τίς ἐστὶν ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃς ἐάν αἰτήσῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ; Καὶ ἐάν ἰχθὺν αἰτήσῃ, μὴ ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ; Εἰ οὖν ὑμεῖς, πονηροὶ ὄντες, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσω μᾶλλον ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς δώσει ἀγαθὰ τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν; Πάντα οὖν ὅσα ἂν θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν

οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς. Οὗτος γάρ ἐστιν ὁ νόμος καὶ οἱ προφηταί.» (Ματθ., ζ' 9-12). Φώναξαν, λοιπόν, ζητώντας ψωμί καί ψάρι. Ἀντ' αὐτῶν, ὅμως, δέχτηκαν πέτρες καί φίδια. Κάποια ἄλλα πρόβατα καί κάποιοι ποιμένες ἐξαπέλυσαν μύδρους ἐναντίον τους. Εἶπαν:

«Τὰ πρόβατα δέν ἔχουν κανένα δικαίωμα νά φωνάζουν καί νά καλοῦν σέ βοήθεια. Χρέος τους εἶναι νά σιωποῦν μὲ ταπείνωση καί ὑπακοή. Σά νά μὴ ἔχουν φωνή».

«Δέν εἶναι δουλειά τῶν προβάτων νά ἀμφισβητοῦν τοὺς ποιμένες τους».

«Τὰ πρόβατα εἶναι φανατικοὶ μικρόνοες. Στρέφονται κατὰ τοῦ καινούργιου ποιμένα τους καὶ τοῦ προϊσταμένου τους!»

«Ὅτι, ἐγίνε μὲ τὴν ἐνορία αὐτὴ ἦταν θέλημα Θεοῦ. Πῶς τολμοῦν τὰ πρόβατα νά θέτουν ὑπὸ ἀμφισβήτηση τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ»;

«Ἡ ἐνορία, στὴν πραγματικότητα, δέν εἶναι πληγωμένη καὶ ἡμιθανής. Διέρχεται ἀπλῶς διεργασίες ἀναπτύξεως».

«Τὰ πρόβατα ἐνοχλοῦνται μόνο καὶ μόνο γιατί ὁ ποιμένας τους εἶναι ἀύστηρος».

«Τὰ πρόβατα δέν εἶναι κανὲν μέλη τῆς στάνης, γιατί δέν τὴν ἐνισχύουν οικονομικά. Δέν ἔχουν δικαίωμα νά μιλάνε».

«Μὴ κοιτᾶτε στό χαντάκι, μὴ θρηνεῖτε γιὰ τὴν ἐνορία, πού βρίσκεται στό χαντάκι πληγωμένη. Δέν εἶναι δική σας δουλειά. Βαδίζετε τὸ δικό σας δρόμο, χωρὶς νά ἀσχολεῖσθε μὲ τὸ τί κάνουν οἱ ἄλλοι. Αὐτὸ θὰ πεῖ Χριστιανικὴ ἀγάπη!»

Καὶ τίθεται τὸ ἐρώτημα: Ποῦ εἶναι ὁ Καλὸς Σαμαρεῖτης; Ποῦ εἶναι κάποιος ἢ κάποιοι, πού ὅταν δοῦν τὴν πληγωμέ-

νη ἐνορία θά τήν «εὐσπλαγχνισθοῦν», καί θά «προσέλθουν» καί θά «καταδέσσουν τά τραύματα αὐτῆς ἐπιχέοντες ἔλαιον καί οἶνον», καί θά τήν μεταφέρουν μέ προσοχή στό «πανδοχεῖον καί ἐπιμεληθήσονται αὐτῆς. Καί ἐπί τήν αὔριον ἐξελθόντες, ἐκβαλόντες δύο δηνάρια δώσωσι τῷ πανδοχεῖ καί εἰπωσιν αὐτῷ, ἐπιμελήθητι αὐτῆς καί ὅ,τι ἄν προσδαπανίσης, ἡμεῖς ἐν τῷ ἐπανερχεσθαι ἡμᾶς ἀποδώσωμέν σοι»; (πρβλ. Λουκ., ι' 33-34). Ἡ πληγωμένη ἐνορία, ὡς τόσο, παραμένει μέσα στό χαντάκι. Οἱ ὑπεύθυνοι γιά τήν εὐδοκίμησή της ἦλθαν, τήν εἶδαν καί πέρασαν στήν ἀπέναντι πλευρά τοῦ δρόμου.

Ὅσα πρόβατα διαμαρτύρονται, τά κατηγοροῦν καί τά μαλώνουν ἄλλα πρόβατα καί ποιμένες, πού ἀρνοῦνται τήν καθαρή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ΕΜΕΙΣ πρέπει νά ΕΝΕΡΓΟΥΜΕ γιά νά πραγματοποιηθεῖ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, (παράλληλα πρὸς τήν ἀδιάλειπτη προσευχή μας καί τήν συνεχή προσπάθειά μας νά βαδίσουμε στά ἴχνη τοῦ Χριστοῦ). Πού κηρύσσουν, ἀντίθετα πρὸς τή Γραφή, ὅτι τά πρόβατα δέν πρέπει τάχα νά κάνουν τίποτα, ἀλλά νά περιμένουν τά πράγματα νά «ἐξελιχθοῦν» ἀπό μόνα τους. Μέ ἄλλα λόγια, πίστη χωρίς ἔργα. Σχεδόν, μιά αἵρεση προτεσταντικοῦ τύπου. Ἡ ἐνορία, πού ὑποφέρει, παραμένει στήν ἄκρη τοῦ δρόμου. Κανείς δέν τή βοηθᾷ ἀπό τοὺς ἀρμόδιους ποιμένες, πού ἔχουν ἀναλάβει τό μυστηριακό χρέος νά τήν προστατεύουν, νά τήν βοηθοῦν, νά τήν τρέφουν. Φαίνεται ὅτι, τό μόνο ἔργο, τό ὁποῖον οἱ πλείστοι τῶν ποιμένων ἀναλαμβάνουν μέ προθυμία, εἶναι νά κρατοῦν σέ σιωπηλή καταστολή τά πρόβατα, μᾶλλον, παρά νά σώζουν ἀπό τοὺς ληστές τό κοπάδι καί νά ἀνανεώνουν

τούς τόπους βοσκῆς τοῦ ποιμνίου.

Πολλές ὁμάδες προβάτων, πού διώχτηκαν, συγχωροῦν τοὺς βασανιστές τους. Ὅτι τοὺς συνέβη, τό δέχονται σάσταυρό, πού τοὺς ἔχει ἀνατεθεῖ νά φέρουν. Τό κάνουν μέ χαρά γιά τή δόξα τοῦ Θεοῦ. Συνάμα, ὁμως, βοοῦν θρηνητικά «ἐν τῇ ἐρήμῳ», ὄχι γιά τοὺς ἑαυτούς τους, ἀλλά γιά τήν ἁμοιρῇ τὴν Ὁρθόδοξη ἐνορία, πού ἐξακολουθεῖ νά κείτεται μισοπεθαμένη στό χαντάκι, στήν ἄκρη τοῦ δρόμου, καί γιά τά πρόβατά της, πού περιπλανῶνται ἐδῶ καί ἐκεῖ καί ὑποφέρουν μέσα στήν ἀγωνία καί στή θλίψη τους. Γιαυτά τά πρόβατα θρηνοῦν καί εὐχονται, μήπως καί ἔλθει κάποτε ἡ βοήθεια. Γιαυτά συνεχίζουν νά φωνάζουν γιά τήν ἀλήθεια καί, μέ στάση γενναία, γίνονται μάρτυρες μιᾶς τραγωδίας, πού ξετυλίγεται μπροστά στά μάτια τους. Καί προσεύχονται ζητώντας ἀπάντησι: «Ποῦ εἶναι ὁ δικός μας Καλός Σαμαρεῖτης; Ποῦ εἶναι ἡ ἀγάπη καί ἡ εὐσπλαχνία τῶν ποιμένων μας;».

ChrisBanescu

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο